

Arrest

nr. 182 881 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 8 februari 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 5 augustus 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.02.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.11.2015 gezinshereniging aan met haar broer, zijnde de heer B. A. (...), geboren op 8.06.1965, van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

Gemeenschappelijk attest van leven dd. 22.09.2015 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon nog in leven zijn.

Administratief attest N°290 dd. 16.11.2015 waaruit zou moeten blijken dat zowel betrokkene als de referentiepersoon te Hay El Jirari 2, Straat 52, nr 8 Tanger verblijven wanneer zij in het land zijn.

Geldstortingen Western Union Money Transfer dd. 18.08.2004, 13.11.2004, 04.01.2005, 21.02.2005, 18.04.2005, 04.04.2007, 08.10.2008, 30.10.2008, 14.01.2009, 09.02.2009, 23.03.2009, 30.03.2009, 23.05.2009 en 02.10.2009.

Attestation ISAAF Mondial Assistance dd. 19.12.2008: betrokkene was verzekerd van 20.01.2009 tot 19.07.2009.

Certificat d'herbergement - garantieverklaring dd. 07.02.2007 te Valkenswaard; brief d.d. 25.02.2009 met goedkeuring visum kort verblijf te Valkenswaard met bijhorende ontvangsbevestiging aanvraag visum van 03.04.2009 tot 18.05.2009; déclaration d'engagement de retour (ongedateerd).

Aanvullende arbeidsovereenkomst 'Recreatiecentrum De kempervennen B.V.' op naam van de referentiepersoon, d.d. 19.02.1998 en 10.07.1998 met bijhorende loonfiches voor de periode juli-oktober 2015. Bankcheque Bureau Rabat dd. 15.12.2015 en een geldoverschrijving naar Progress Lawyers Network dd.14.12.2015.

Kopie Omnipas 25+ op naam van betrokkene voor de périodes 22.02.2016-21.03.2016, 22.03.2016-21.04.2016 en van 22.04.2016-21.05.2016.

Verscheidene kassaticketten: KBC-Matic d.d. 14.12.2015 met een storting naar betrokkene van de referentiepersoon, De Graaf Lindemand dd. 6.04.2016, Apotheek Wille BVBA dd. 25.03.2016 - 19.11.2014- 14.04.2016-13.04.2016, Apotheek Standaert BVBA dd. 4.05.2016, Zara dd. 23.04.2016, ICI Paris XL dd. 28.01.2016, Apotheek Buntinx dd. 13.04.2016.

Voorschriften Dr. Myriam Merckx d.d. 27.11.2013 met bijhorende 'soins à administrer'.

Verklaring tandarts P. De Groote dd. 19.05.2010: betrokkene is sedert 19.05.2010 patiënt en had toen haar eerste consultatie.

Verschillende ongedateerde foto's.

Contract Inburgering dd. 28.04.2016 op naam van betrokkene.

Getuigschrift van woonst Neerpelt d.d. 14.03.2016: betrokkene is ingeschreven te Neerpelt sedert 08.02.2016.

Medische vragenlijst op naam van de referentiepersoon Christelijke Mutualiteit d.d. 21.03.2016 met toevoegen van verzekerde personen bij bestaande polis.

Attest OCMW Neerpelt dd. 25.04.2016: betrokkene heeft tot op datum van het attest geen steun ontvangen.

Echtscheidingsakte referentiepersoon, d.d. 22.09.2015.

Certificat Administratif n° 17/16 dd. 14.04.2016: betrokkene had geen tewerkstelling voor vertrek naar het buitenland, uitgegeven door de Marokkaanse autoriteiten.

Paspoortaanvraagformulier voor Nederlands paspoort op naam van de referentiepersoon, d.d. 21.03.2016.

Rekening 'Institut De Biologie Clinique' d.d. 22.07.2011 op naam van betrokkene.

Brief op naam van betrokkene, ref n° 5861029, d.d. 12.07.2011, i.v.m. een medisch onderzoek.

Brief CM op naam van de referentiepersoon voor verzekering van betrokkene, d.d. 18.03.2016; Twee facturen van de CM op naam van de referentiepersoon voor verzekering van betrokkene, d.d. 18.03.2016, alsook overschrijvingsbewijzen van de betaling hiervan door de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij verbleven heeft bij de referentiepersoon in Nederland (toestemming visum kort verblijf in 2009). Sedert 08.02.2016 is ze ook officieel gedomicilieerd in België bij de referentiepersoon. Er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst (met legaal lang verblijf) of in het land van origine.

Het is redelijk aan te nemen dat betrokkenen als broer en zus in het land van origine hebben samengewoond binnen het gezin van hun ouders. Echter, betrokkene dient aan te tonen dat ze deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon zelf (haar broer).

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn (attest dat betrokkene geen tewerkstelling had in Marokko zegt echter niets over de eventuele eigendommen die betrokkene zou bezitten, bijgevolg werd er niet afdoende aangetoond dat betrokkene effectief onvermogen is in het land van herkomst), er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon (enkel van 2004 -2009 werden er bewijzen van storting voorgelegd, daarna ook enkele bewijzen van tijdens de periode dat betrokkene reeds in België verbleef, maar geen voldoende bewijzen dat betrokkene voorafgaand ede aanvraag tot gezinshereniging effectief ten laste was van de referentiepersoon), er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat (werd enkel een document voorgelegd dat betrokkene zelf geen steun heeft ontvangen van het OCMW).

Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij sedert 08.02.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine. De voorgelegde foto's kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs. Louter het gegeven dat betrokkene samen met de referentiepersoon op de foto staat, toont niet aan dat zij ook deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. X dd. 21.05.2015).

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verder werd er niet afdoende aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

"Inzake de beslissing tot weigering van verblijf

EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Machtsoverschrijding. Schending van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen {cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624}." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. X)

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten! die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen

([http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=126362&pageIndex=0&doclang=N L&mode=lst&dir=&occ=first&t\)art=l &cid=393016](http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=126362&pageIndex=0&doclang=N L&mode=lst&dir=&occ=first&t)art=l &cid=393016)):

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben. gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinéa, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinéa, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn. zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3. lid 2. en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven."

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies (<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=121041&pageIndex=0&doclang=N L&mode=lst&dir=&occ=first&part=1 &cid=393016>):

"35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd. gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen. 36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze „bij ricochet" beschermd. wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in mime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand" gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kerngezin" dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een mime opvatting van het gezinsleven. die wordt gekenmerkt door elementen, rechtens en feitelijk, waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaqim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven" aangemerkt.

(...)

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die „ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie", ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen „ten laste" en die van personen die bij de burger van de Unie „inwonen".

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft. ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste" niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

(...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid.

(...)

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsprincipe te eerbiedigen. hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg onmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20 jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden. die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn, moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven., geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. (...) Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987). '(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen. krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/3 8/EG. uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken. kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren. elk passend middel, aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden. De vraag die zich hierbij stelt is: "Wordt er ondersteuning geboden door de werknemer?"

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoekster in België te bemoeilijken.

Zij legde immers talloze bewijzen voor van het feit dat zij in het verleden, zowel in Marokko als in Nederland, door hem onderhouden werd en dat dit nu nog steeds het geval is.

Verder is het ook duidelijk aangetoond dat verzoekster en haar broer in Marokko én in Nederland én in België samenwoonden/samenwonen, en dat zij sinds hun kindertijd en tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden.

De bestreden beslissing bevestigt wat betreft het gezinsleven van verzoekster en haar broer "dat zij verbleven heeft bij de referentiepersoon in Nederland (toestemming visum kort verblijf in 2009)" en dat

zij "sinds 08.02.2016 ook officieel gedomicilieerd (is) in België bij de referentiepersoon" en dat zij "als broer en zus in het land van origine hebben samengewoond binnen het gezin van hun ouders".

Men kan dan ook niet inzien hoe verzoekster niet zou voldoen aan de definitie van de Richtlijn en de wet, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie en de wetgever.

De Dienst Vreemdelingenzaken voegt echter voorwaarden toe zonder hiervoor enige basis te hebben of te vermelden. Zo zou verzoekster moeten hebben aantonen dat zij een legaal lang verblijf zou genoten hebben in Nederland, en dat zij deel uitmaakte van het gezin van haar broer in Marokko (hierbij het gezinsleven bij hun ouders uitsluitende). Dit is een vorm van machtsoverschrijding die niet aanvaard kan worden.

Wat betreft het ten laste zijn bevestigt de bestreden beslissing dat er bewijzen van storting zijn voorgelegd voor de periode tussen 2004 en 2009 en dat verzoekster geen tewerkstelling had in Marokko, ook dat zij een visum kreeg voor Nederland via een 'certificat d'hébergement - garantieverklaring te Valkenswaard' van haar broer, en dat zij in België bij hem inwoont. Er is tevens een opsomming van allerlei zaken die verzoeksters broer voor haar betaalt (De Lijn, dokters- en apotheekkosten, kledij, parfumerie, mutualiteit,...), en ook zijn jarenlange tewerkstelling bij Center Parcs wordt vermeld.

De financiële ondersteuning van verzoekster door haar broer is voor elk redelijk denkend mens bewezen.

De Dienst Vreemdelingenzaken lijkt echter vastbesloten om haar aanvraag koste wat het kost te weigeren en haalt hiervoor bv. het volgende argument boven: "Er blijkt niet dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat (werd enkel een document voorgelegd dat betrokkene zelf geen steun heeft ontvangen van het OCMW)". Dit terwijl de man reeds sinds 1998 voltijds werkt bij Center Parcs en loonfiches met bedragen van rond de 2.000 EUR voorlegt en dus geen enkele kans zou maken op een uitkering!

De bestreden beslissing gaat verder met enkele zinnen die bladvulling en herhaling lijken en die dan ook nog tegenstrijdig zijn met de rest van de motivering, bv.:

"Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij sedert 08.02.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referent persoon. Er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine. De voorgelegde foto's kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs. Louter het gegeven dat betrokkene samen met de referentiepersoon op de foto staat, toont niet aan dat zij ook deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon." Hierbij wordt de informatie m.b.t. het samenwonen in Marokko en in Nederland simpelweg genegeerd.

"Het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (RvV nr. X dd.21.05.2015)." Het arrest waarnaar verwezen wordt betrefte een volledige andere feitelijke constellatie (waarbij een vrouw de gezinshereniging vroeg met haar vader, maar dit zonder enig concreet bewijs dat zij in het verleden ten laste was, en zij was zelf ook tewerkgesteld) en is aldus irrelevant. En zelfs indien men de eruit gedistilleerde regel dat men het ten laste zijn op een actieve wijze dient aan te tonen, wil toepassen op het dossier van verzoekster, volstaat het te verwijzen naar de lange lijst van neergelegde stukken die inderdaad bewijzen dat zij ten laste was en is van haar broer.

Etc.

Verzoekster vraagt zich oprecht af wat het legitieme doel zou kunnen zijn van het opwerpen van al deze obstakels door de Dienst Vreemdelingenzaken. De relevante bepalingen uit de Richtlijn en de wet lijken immers op haar maat gemaakt te zijn.

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden. Er is sprake van machtsoverschrijding. Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht werden nageleefd.

Verzoekster had ook nog het verstrijken van de termijn van zes maanden kunnen inroepen, want volgens de bestreden beslissing werd haar aanvraag ingediend op 17.11.2015, waardoor er bijna negen maanden verstreken zijn tussen aanvraag en beslissing, maar zij vertrouwt erop dat het bovenstaande volstaat.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van het artikel 7 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht. Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Vooreerst wil verzoekster opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

1.

Het artikel 7 § 1,2° van de Vreemdelingenwet is verder duidelijk:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

De enige motivering van de bestreden beslissing bestaat bovendien uit deze zin: "Legaal verblijf in België is verstreken."

Er wordt hierin zelfs niet verwezen naar verzoekster, zodat de vraag zich opdringt of deze bewering wel betrekking heeft op haar en niet op iemand anders?

Verzoeksters attest van immatriculatie was immers geldig tot en met 07.08.2016. Zij kan dan ook niet inzien hoe er op 05.08.2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd kan worden dat haar legaal verblijf verstreken zou zijn.

Het artikel 7, § 1,2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

2.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Nogmaals: de enige motivering van de bestreden beslissing bestaat uit deze zin: "Legaal verblijf in België is verstreken."

In deze motivering wordt absoluut geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster, terwijl zij samenwoont met een EU-onderdaan.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

2.2. De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet moet worden onderzocht nu de verzoekende partij haar aanvraag indiende op basis van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.
§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven”.

De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

2.4. Wat betreft het *“ten laste”* zijn stelt verzoekende partij in essentie dat zij talloze bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij in het verleden zowel in Nederland als Marokko onderhouden werd door haar broer. Zij meent dat de financiële ondersteuning door haar broer is aangetoond. Zij stelt vervolgens ook aangetoond te hebben dat zij zowel in Marokko als Nederland samenwoonde met haar broer.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij naar aanleiding van haar verblijfsaanvraag volgende stukken heeft voorgelegd:

-attest gezinssamenstelling van 10 februari 2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 12 februari 2015 in Neerpelt woont en verzoekende partij op 8 februari 2016 (zijnde een jaar later) hem komen vervoegen is op dit adres

-betalingsbewijs van 12 oktober 2015 van de referentiepersoon voor een vertaling en legalisatie van stukken

-overschrijving aan Progress Lawyers Network van 12 oktober 2015 door de referentiepersoon

-loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode juli-oktober 2015 waaruit blijkt dat deze tewerkgesteld is bij Centerparcs

-aanvullende arbeidsovereenkomsten op naam van de referentiepersoon

- Nederlandse visumaanvraag familiebezoek van verzoekende partij van 17 maart 2009 voor de periode 3 april 2009 tot 18 mei 2009
- verklaring belofte van terugkeer na afloop van het visum
- beslissing van de Nederlandse autoriteiten tot afgifte van het voormeld visum
- garantverklaring van de referentiepersoon van 3 april 2009
- attest ISAAF van 19 december 2008 inzake verzekering van de verzoekende partij voor de periode van 20 januari 2009 tot 19 juli 2009 opgemaakt te Rabat, Marokko
- geldtransfers van de referentiepersoon naar de verzoekende partij in Marokko in 2004, 2005, 2007, 2008 en 2009
- “Certificat Administratif”* van 16 november 2015 opgemaakt te Tanger waarin verklaard wordt dat de referentiepersoon en de verzoekende partij telkens zij verblijven in Marokko verblijven op het adres Hay Jirari te Tanger
- geboorteakte referentiepersoon en geboorteakte verzoekende partij
- “Certificat de vie collectif”* van 22 september 2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en de verzoekende partij in leven zijn
- medische voorschriften van 10 juli 2013 en 27 november 2013 opgemaakt op naam van de verzoekende partij te Koningslo-Vilvoorde (België) – geen adres van verzoekende partij vermeld
- betalingsbewijzen apotheek op naam van verzoekende partij en van de referentiepersoon van 13 en 14 april 2016, 19 november 2014 en 25 maart 2015 – geen adres van verzoekende partij noch van de referentiepersoon vermeld
- betalingsbewijs Ici Paris XL op naam van *“H B.”* van 28 januari 2015 – noch de verzoekende partij noch de referentiepersoon dragen een voornaam die begint met de letter H.. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt wel dat verzoekende partij naar aanleiding van het invullen van het identificatieformulier verklaard heeft dat zij naast de referentiepersoon nog andere familieleden in België heeft waaruit blijkt dat één van die andere familieleden de initialen H.B. draagt.
- betalingsbewijs Zara Brussels van 23 april 2016 zonder naam van aankoper
- betalingsbewijs apotheek te Neerpelt van 4 mei 2016 zonder naam van aankoper
- omnipass van 22 februari 2016 tot 21 maart 2016, van 22 maart 2016 tot 21 april 2016 en van 22 april 2016 tot en met 21 mei 2016 op naam van verzoekende partij
- foto's zonder verdere referentie
- identificatieklavers CM op naam van verzoekende partij, afgeleverd op 16 maart 2016
- verzekering hospitaalplan van 1 maart 2016 op naam van verzoekende partij, toegevoegd aan het contract van de referentiepersoon
- verklaring van tandarts uit Vilvoorde van 14 mei 2014 en 19 mei 2010 waaruit blijkt dat verzoekende partij sedert 19 mei 2010 zijn patiënt is.
- attest OCMW waaruit blijkt dat verzoekende partij geen OCMW-steun geniet
- echtscheidingsvonnis van 22 september 2015 van de referentiepersoon
- attest van 18 april 2016 van de verklaring van de verzoekende partij dat zij in Marokko geen beroep uitoefende
- schrijven van 12 juli 2011 van een arts waaruit blijkt dat verzoekende partij op een adres in Strombeek-Bever zou verblijven
- paspoortaanvraag van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij verklaart dat hij Nederland in 2010 heeft verlaten. Er wordt niet vermeld naar waar hij is verhuisd.
- contract inburgering van de Vlaamse overheid op naam van verzoekende partij van 28 april 2016.

Aangaande de voorwaarde van het ten laste zijn heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn (attest dat betrokkene geen tewerkstelling had in Marokko zegt echter niets over de eventuele eigendommen die betrokkene zou bezitten, bijgevolg werd er niet afdoende aangetoond dat betrokkene effectief onvermogen is in het land van herkomst), er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon (enkel van 2004 -2009 werden er bewijzen van storting voorgelegd, daarna ook enkele bewijzen van tijdens de periode dat betrokkene reeds in België verbleef, maar geen voldoende bewijzen dat betrokkene voorafgaand ede aanvraag tot gezinshereniging effectief ten laste was van de referentiepersoon), er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat (werd enkel een document voorgelegd dat betrokkene zelf geen steun heeft ontvangen van het OCMW).

Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij sedert 08.02.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine. De voorgelegde foto's kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs. Louter het gegeven dat betrokkene samen met de referentiepersoon op de foto staat, toont niet aan dat zij ook deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015)."

Aangaande de voorwaarde van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij verbleven heeft bij de referentiepersoon in Nederland (toestemming visum kort verblijf in 2009). Sedert 08.02.2016 is ze ook officieel gedomicilieerd in België bij de referentiepersoon. Er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst (met legaal lang verblijf) of in het land van origine.

Het is redelijk aan te nemen dat betrokkenen als broer en zus in het land van origine hebben samengewoond binnen het gezin van hun ouders. Echter, betrokkene dient aan te tonen dat ze deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon zelf (haar broer).

(...)

Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij sedert 08.02.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine. De voorgelegde foto's kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs. Louter het gegeven dat betrokkene samen met de referentiepersoon op de foto staat, toont niet aan dat zij ook deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

(...)

Verder werd er niet afdoende aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."

Verzoekende partij betwist niet dat zij ten laste moet zijn van de referentiepersoon of dat zij deel moet uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

2.6. De wettelijke bepaling ter zake bepaalt niet onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde 'ten laste' van de referentiepersoon die hij vervoegt. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste", kan naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendente van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het "gastland" en het "land van herkomst" alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofddorde vereist dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland, in casu België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

Gelet op voorgaande is het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in casu oordeelt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in Marokko afhankelijk te zijn van de referentiepersoon omdat de door haar voorgelegde documenten niets zeggen over de eventuele eigendommen die verzoekende partij aldaar zou hebben zodat niet aangetoond is dat zij effectief onvermogen is in Marokko en de stortingsbewijzen een periode beslaan van 2004 tot 2009 maar geen bewijzen dat verzoekende partij nadien en dus voorafgaand aan de aanvraag nog ondersteund werd door de referentiepersoon. Zoals hoger reeds gesteld kunnen de bewijzen van ondersteuning in België zelf – voor zover enige echte ondersteuning in België door de referentiepersoon al uit de voorgelegde stukken zou blijken, *quod non* - niet dienstig worden aangebracht, nu de situatie van afhankelijkheid moet worden aangetoond in een ander land dan het gastland.

Waar verzoekende partij meent dat zij bewijzen heeft voorgelegd dat zij in Nederland ondersteund werd door de referentiepersoon kan zij geenszins worden gevolgd. Immers blijkt uit de voorgelegde stukken enkel dat verzoekende partij een visum voor familiebezoek heeft gekregen voor een periode van 3 april 2009 tot 18 mei 2009 en dat de referentiepersoon tijdens deze periode zich garant heeft gesteld voor verzoekende partij maar er ligt geen enkel stuk voor waaruit kan besloten worden dat verzoekende partij na deze periode nog effectief bij de referentiepersoon heeft verbleven in Nederland of door de referentiepersoon aldaar ook effectief verder ondersteund werd. Dit alles temeer de referentiepersoon verklaard heeft in 2010 Nederland verlaten te hebben en niet blijkt waar – en met wie - hij ondertussen verbleven heeft, dit tot aan het attest van gezinssamenstelling waaruit blijkt dat hij sinds 12 februari 2015 op een adres in België verblijft en de verzoekende partij blijkens dit attest hem pas is komen vervoegen op 8 februari 2016, zijnde een jaar later. Er blijkt aldus niet dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag na haar familiebezoek in Nederland in 2009 daar verder verbleven heeft bij de referentiepersoon en aldaar ook (verder) ondersteund werd door de referentiepersoon.

Nu het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon, noch in Marokko, noch in Nederland is het motief waar gesteld wordt dat er geen document werd voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen OCMW-steun ontvangen heeft een overtollig motief dat geen afbreuk kan doen aan de pertinente motivering waaruit blijkt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag in Marokko of in Nederland ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De Raad benadrukt voorts nogmaals dat de doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen.

Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn (zie punt (6) van de overweging van de Burgerschapsrichtlijn).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin wordt gesteld dat artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn de lidstaten een verplichting oplegt *"om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen"*. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten voor de in artikel 3.2., eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, *"zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen"* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 21-23).

Hieruit volgt dat voor de *"andere, niet onder artikel 2, punt 2), vallende familieleden"*, een bijzondere relatie van afhankelijkheid met de Unieburger vereist is. In het licht hiervan heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet kennelijk onredelijk of in strijd met het bepaalde in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de verzoekende partij en haar broer weliswaar in Marokko hebben samengewoond binnen het gezin van hun ouders maar dat daarmee niet is aangetoond dat verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van haar broer zelf. Er kan niet worden aangenomen dat een andere interpretatie dient te worden gegeven aan het begrip *"deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie"*. Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat aan deze uitdrukking uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een te enge interpretatie wordt gegeven of dat er voorwaarden worden toegevoegd.

Waar verzoekende partij stelt dat zij in Nederland samenwoonde met haar broer kan de Raad slechts uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken vaststellen dat verzoekende partij in 2009 een visum kort verblijf werd toegekend voor familiebezoek voor een periode van 3 april tot 18 mei 2009 ten einde haar broer in Nederland te bezoeken maar er blijkt niet dat zij nadien in Nederland en voorafgaand aan de aanvraag nog op hetzelfde adres verbleef als haar broer en dus deel uitmaakte van zijn gezin. De Raad kan het dan ook geenszins kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde erop wijst dat verzoekende partij enkel heeft aangetoond in Nederland bij haar broer verbleven te hebben tijdens de periode van het visum kort verblijf in 2009 maar niet dat zij aldaar ook nadien nog deel heeft uitgemaakt van diens gezin nu er geen bewijs voorligt van domiciliëring aldaar. De vermelding (*met legaal lang verblijf*) is gelet op voorgaande een overtollige motivering zodat eventuele gegronde kritiek hierop niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden daar het geen afbreuk doet aan de draagkrachtige motieven waaruit blijkt dat verzoekende partij geenszins heeft aangetoond in Marokko of in Nederland deel te hebben uitgemaakt van het gezin van haar broer. De verwerende partij besluit aldus niet kennelijk onredelijk dat: *"Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij sedert 08.02.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine. De voorgelegde foto's kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs. Louder het gegeven dat betrokkene samen met de referentiepersoon op de foto staat, toont niet aan dat zij ook deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon."*

Het loutere feit dat verzoekende partij sinds 8 februari 2016 gedomicilieerd staat op hetzelfde adres als haar broer in België, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond reeds in het herkomstland of land van origine, weze het Marokko of Nederland, ten laste te zijn of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

2.7. Waar verzoekende partij nog stelt dat er te laat beslist werd over de aanvraag zodat de termijn van zes maanden - artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet - verstreken is op het moment van de bestreden beslissing, kan zij geenszins worden gevolgd. In tegenstelling immers tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft zij haar aanvraag niet ingediend op 17 november 2015 maar wel op 8 februari 2016. Dit blijkt uit de *"Bijlage 19TER"* die zich in het administratief dossier bevindt en die ondertekend werd door de verzoekende partij. Nu de bestreden beslissing op 5 augustus 2016 werd genomen, kan niet gesteld worden dat de termijn van zes maanden verstreken was op dat moment.

2.8. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekende partij naar voor brengt, toont niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

2.9. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.10. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.11. Het eerste en enig middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan niet aangenomen worden.

2.12. Nu niet blijkt dat de argumentatie van de verzoekende partij tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft geleid, kan zij evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat omwille van de nietigverklaring van voormelde beslissing het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden.

2.13. De Raad kan enkel een schending van de materiële motiveringsplicht vaststellen als de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die incorrect heeft beoordeeld of hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

In casu reduceert verzoekende partij de motieven van het bevel, die niet beperkt zijn tot *"legaal verblijf in België is verstreken"*. Er staat : *"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."*

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat niet zou duidelijk zijn of haar legaal verblijf dan wel het verblijf van iemand anders is verstreken. Het bestreden bevel is weliswaar een onderscheiden beslissing maar maakt samen met de beslissing tot weigering van verblijf deel uit van een instrumentum *"beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)"*. In het gehele instrumentum is zonder twiifel sprake van een enkele *"betrokkene"*, zijnde *"Naam: B., Voorna(a)m(en): F., Nationaliteit: Marokko, Geboortedatum: [...]1971, Geboorteplaats: Tanger, Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]"*.

Waar zij nog wijst op het feit dat haar attest van immatriculatie liep tot en met 7 augustus 2016 wijst de Raad erop dat dit attest haar werd afgegeven in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag en dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ook duidelijk heeft aangegeven dat het recht op verblijf geweigerd wordt en het attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken. Verzoekende partij kan aldus niet nuttig meer verwijzen naar dit attest van immatriculatie om te stellen dat zij minstens tot en met 7 augustus 2016 legaal in het Rijk kon verblijven.

De Raad kan niet vaststellen dat verweerder bij het nemen van het bestreden bevel niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet blijkt niet.

2.14. Verzoekende partij meent nog dat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorligt.

2.15. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.16. Verzoekende partij die zelf meerderjarig is, toont geenszins aan dat zij kinderen heeft op het Belgische grondgebied of dat zij problemen heeft met haar gezondheid waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben.

2.17. Wat betreft haar gezins- en familieleven wijst de verzoekende partij erop dat zij samenleeft met een Unieburger, waarmee zij doelt op haar Nederlandse broer.

2.18. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier is de broer van de verzoekende partij sinds 12 februari 2015 officieel gedomicilieerd in België. Verzoekende partij is zich pas op het adres van haar broer komen installeren een jaar later, met name op 8 februari 2016. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet of verzoekende partij na een kort familiebezoek aan haar broer in Nederland in 2009 nog verder verbleven heeft bij haar broer. Zoals uit de bespreking hoger ook is gebleken heeft de verzoekende partij niet aangetoond in Marokko of in Nederland ten laste te zijn van haar broer. Het loutere feit dat zij sinds 8 februari 2016 bij haar broer in België verblijft waarbij uit de aankoopbewijzen van apotheek, kledingwinkel en dergelijke niet blijkt dat haar broer ook werkelijk voor deze kosten instaat en enkel blijkt dat verzoekende partij op de ziekteverzekering van haar broer werd ingeschreven waarvoor haar broer betaalt, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar broer. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij in Marokko effectief onvermogen is en evenmin dat zij na 2009 nog financieel/materieel ondersteund werd door haar broer in Marokko of Nederland. De

stukken die zij voorlegt over haar verblijf in België, waaruit blijkt dat zij pas sinds 8 februari 2016 officieel bij haar broer verblijft en niet blijkt of zij voorafgaand hieraan ook nog bij haar broer verbleven heeft of door hem financieel ondersteund werd, zijn aldus niet afdoende om te spreken van een vorm van afhankelijkheid van verzoekende partij ten aanzien van haar broer die ertoe zou leiden dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Nu er geen beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar broer kan vastgesteld worden, ziet de Raad ook niet in waarom de verwerende partij hier verder nog op zou moeten ingaan in de motivering aangaande het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

2.19. Het enig middel gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER